

Arrest

nr. 90 540 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus "en tegen het bevel om het [g]rondgebied te verlaten dd. 20/06/2012".

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MAJD TEYMOURI, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In 1375 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 1996 Europese tijdrekening) huwde u met A. E. {..} (O.V xxxxxxx).

Samen hebben jullie twee zonen. In Iran waren zowel u als uw echtgenote werkzaam bij het Ministerie van Landbouw. Uw takenpakket bestond uit het ontvangen van buitenlandse delegaties die naar Iran kwamen. U regelde hun ontvangst en organiseerde hun volledig verblijf. Aangezien u van jongs af aan gekant was tegen de Islamitische Republiek en u enkel verplicht moslim was, ging u niet naar religieuze aangelegenheden, ook niet op de werkvloer. Tijdens de Iraanse presidentsverkiezingen op 22/03/1388 (12 juni 2009) ging u niet stemmen aangezien u niet achter één van de kandidaten stond. Na de verkiezingen ging u 's avonds wel de straat op of riep u slogans vanop de daken. U nam ook deel aan de massademonstraties op 25/03/1388 (15 juni 2009) en op 25/11/1389 (14 februari 2011). In de 12de maand van 1389 (februari – maart 2011) werd uw echtgenote ontslagen op haar werk. Daarna ging ze bij haar zus wonen. Aangezien jullie thuis documenten gericht tegen de overheid lazen en bewaarden, vonden jullie het veiliger dat uw echtgenote deze documenten overbracht naar het huis van haar zus. Op een dag, na de presidentsverkiezingen in 1388 (2009) sprak u met de personen van de delegatie van Venezuela over de mensenrechten in Iran, de relaties tussen de mensen en het regime en de manifestaties, rellen, die er plaatsvinden. Tevens sprak u over het interne systeem van het landbouwministerie en over wie de touwtjes in handen heeft. U had het voorts ook over de Iraanse gevangenis en over de minderjarigen die er opgehangen worden. U zei ook dat u enkel moslim was omdat u daartoe verplicht was. Met deze gesprekken wou u informatie over de werkelijke situatie in Iran doorgeven aan het buitenland. Daarenboven had u de verdragen inzake landbouwonderzoek en plantenziektes die getekend waren door het Iraanse en Venezuelaanse protocol gelezen. U stelde vast dat bij de berekeningen een aantal zaken waren neergeschreven die geenszins strookten met de werkelijkheid. U wist dat dit enkel opzettelijk gebeurd kon zijn. U ging naar de rechterhand van de Minister en vertelde hem over de foute berekeningen. Op 12/04/1390 (3 juli 2011) werd u bij de rechterhand van de Minister van Landbouw geroepen. Toen u daar aankwam was hij vergezeld door twee personen in burger. Er werd u gevraagd waarom u de bewuste verdragen had geopend en gelezen. Tevens zei hij u dat zowel u als uw echtgenote opgemerkt waren bij de demonstraties op straat. U werd beschuldigd van het feit dat u anti-regime was en niet deelnam aan het praktische deel van het geloof. De twee personen in burger beledigden uw echtgenote. U werd kwaad en jullie begonnen te vechten. Plots werd u geduwd en u viel tegen een ingelijste poster van Khamenei. Het glas brak en er werd ogenblikkelijk een foto genomen. U wist dat dit opgezet spel was om een dossier tegen u te kunnen aanmaken. U werd door de twee mensen in burger naar een kamer gebracht waar u gevangen werd gezet. Via een opening in het toilet slaagde u erin te ontsnappen. U zette het op een lopen. Vanuit een telefooncel belde u uw echtgenote die bij haar zus verbleef. U zei haar dat ze ter plaatse moest blijven, dat u eraan kwam. Diezelfde avond bracht uw schoonbroer [M.] u, uw echtgenote en kinderen naar Urumieh, bij zijn oom. Op 15/04/1390 (6 juli 2011) bracht [M.] jullie naar een garage waar jullie in een vrachtwagen zijn gestapt. Via Turkije kwamen jullie naar België alwaar u op 15 juli 2011 asiel heeft aangevraagd. Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw collega en beste vriend [A. J.] dat de autoriteiten bij uw ouders en bij uw collega's zijn langsgelopen op zoek naar u. Voorts vernam u dat mensen van uw dienst bij uw ouders zijn geweest en gevraagd hebben naar jullie verblijfplaats. Ze zouden beloofd hebben uw echtgenote te helpen bij haar terugkeer. Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw karte-e Melli (nationale kaart), een kopie van de 1ste twee pagina's van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw ambtenarencontract, een voorbeeldbrief die u gebruikte voor uw contacten met buitenlandse ambassades, een brief van twee personen uit België waarmee u en uw echtgenote de bijbel bestuderen ter staving van deze studies, een brief van Amnesty International waarin vermeld wordt dat de kiesuitslagen online staan, en een aantal artikelen geschreven door Esmael Nouriala, een Iraanse-Amerikaanse literatuur-figuur, film maker en TV-personaliteit.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal in twee verschillende vrachtwagens vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. Vooreerst dient een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote [A. E.]. Zo verklaarde u dat uw schoonbroer [M.] jullie bij zijn oom in Urumieh heeft gebracht, hij daar heeft overnacht en hij jullie daarna naar een garage heeft gebracht waar jullie in de vrachtwagen zijn gestapt (CGVS I p. 12). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat [M.] jullie naar Urumieh heeft gebracht maar hij dezelfde dag nog teruggekeerd is naar Teheran. De oom van [M.]

bracht daarna iemand naar zijn woning die u en uw echtgenoot heeft meegenomen naar een parking waar jullie in de vrachtwagen zijn gestapt (CGVS I echtgenote p. 11).

Daarenboven konden jullie nagenoeg niets vertellen over deze reisweg en/of de gebruikte vervoersmiddelen. Jullie zouden met de vrachtwagen van Urumieh naar Turkije zijn gereden. Jullie konden echter niet zeggen waar ergens jullie de grens zijn overgegaan noch kenden jullie de naam van het dorp in Turkije waar jullie nochtans twee tot drie dagen hebben verbleven. Verder konden jullie niet zeggen welke landen jullie zouden zijn doorgereisd op weg naar België en kenden jullie de naam noch de nationaliteit van de smokkelaar die jullie in Urumieh hebben ontmoet (CGVS I p. 13-14; CGVS echtgenote I p. 12-13). Ook de naam van de chauffeur die jullie vanuit Turkije naar België heeft gebracht was u volledig onbekend. U kon enkel zeggen dat hij een beetje Engels sprak. Gevraagd of hij ook andere talen sprak, zoals Perzisch, Turks of Koerdisch repliceerde u dat uzelf ook geen Turks spreekt (CGVS I p. 14). Uw echtgenote verklaarde dan weer enkel dat de chauffeur Turks sprak en een klein beetje Engels (CGVS I echtgenote p. 13).

Voorts dienen een aantal merkwaardigheden, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote te worden opgemerkt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het politieke profiel die jullie jullie aanmeten en waardoor jullie bijgevolg in de problemen zouden zijn gekomen.

Vooreerst is het erg merkwaardig dat jullie er niet in slaagden jullie originele shenasnameh (geboorteboekje) – het enige bewijsdocument waaruit af te leiden valt of jullie al dan niet gestemd hebben in Iran – neer te leggen. Jullie verklaarden hieromtrent dat jullie shenasnameh in jullie woning in Iran ligt en dat jullie deze woning – die jullie eigendom is – zomaar achtergelaten hebben bij jullie vlucht uit Iran (CGVS I p. 8; CGVS I echtgenote p. 7-8). Niemand zou deze shenasnamehs kunnen gaan ophalen. U verklaarde dat jullie nog niet nagedacht hebben over wat jullie met de woning zouden doen (CGVS I p. 8). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat de woning niet meer in jullie bezit is sinds zij de problemen kende op haar werk (CGVS I echtgenote p. 9). Gezien jullie ondertussen reeds bijna een jaar in België verblijven is het compleet ongeloofwaardig dat jullie nog niet over jullie woning in Iran zouden hebben gesproken en jullie niet zouden weten of het huis al dan niet nog in jullie bezit is. Ook het feit dat het onmogelijk zou zijn voor een kennis, vriend of familielid om dit huis te betreden en jullie shenasnamehs op te halen is ongeloofwaardig. Het feit dat personen die werkzaam zijn binnen de overheidsdiensten in Iran – zoals jullie – aangemoedigd worden om te stemmen in Iran en jullie beweren niet gestemd te hebben maar er niet in slagen dit ook daadwerkelijk aan te tonen, doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Gevraagd hoe u dan uw werkdocumenten heeft bekomen in België verklaarde u dat deze toevallig tussen een pak artikelen gericht tegen de overheid zaten. Na haar ontslag zou uw echtgenote deze hebben overgebracht naar de woning van haar zus. Deze documenten bewaarden jullie aanvankelijk in een ingebouwde kast in de slaapkamer (CGVS I p. 8-10). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie deze artikelen bewaarden in een gewone boekenkast in de slaapkamer van jullie zoon (CGVS I echtgenote p. 9). Voorts verklaarde u hieromtrent aanvankelijk dat u een deel van de artikelen gericht tegen de overheid zelf had geschreven. U zou deze artikelen probleemloos kunnen bekomen (CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal wijzigde u plots uw verklaringen en verklaarde u dat u nooit zelf artikelen tegen de overheid heeft geschreven (CGVS I p. 3).

Daarenboven is het erg merkwaardig dat zowel u als uw echtgenote verklaarden reeds van jongs af aan volledig gekant te zijn tegen de Iraanse overheid maar jullie beiden toch werkzaam waren bij deze overheid. Meer nog, u werd, niettegenstaande u zogenaamd niet deelnam aan de religieuze aangelegenheden, wat streng gecontroleerd wordt in Iran, toch toegelaten om contacten te hebben met buitenlandse delegaties. Hieromtrent is het binnen de Iraanse context, bovendien compleet ongeloofwaardig dat u zomaar, tijdens uw werkopdracht, tegen wildvreemde personen van de Venezuelaanse delegatie, waarvan u zelfs de namen niet kent, zonder meer het Iraanse regime compleet onderuit gaat halen (CGVS II p.5-7) . Eveneens is het binnen diezelfde Iraanse context – Iran is een land waar het internet heel sterk gecontroleerd wordt - compleet ongeloofwaardig dat uw echtgenote op de computer binnen het Ministerie – waar ook de Herasat (geheime dienst binnen overheidsinstellingen) permanent aanwezig is en controle uitoefent – filterbrekers gaat installeren en verboden documenten van Nouriala gaat ontvangen op haar e-mail en deze documenten gaat lezen (CGVS III echtgenote p. 11), temeer daar zij zelf verklaarde dat ze tijdens haar loopbaan reeds een 15 tal keren werd opgeroepen door de Herasat omwille van haar activiteiten/gedrag (CGVS III echtgenote p. 6)

Voorts verklaarde u dat jullie hebben deelgenomen aan de demonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in Iran en u door de rechterhand van de minister werd gezegd dat u en uw echtgenote waren opgemerkt tijdens deze manifestaties (CGVS II p. 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het op z'n minst bevreemdend is dat u zich tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal geenszins kon herinneren aan welke manifestaties u in het jaar 1388 (2009) had deelgenomen. Er werd u meermaals uitdrukkelijk gevraagd of u had deelgenomen aan de manifestaties de dagen direct na de verkiezingen op 22/03/1388. Uiteindelijk meende u zich te herinneren dat u overdag niet had deelgenomen aan deze manifestaties maar wel 's avonds. U kon wel niet zeggen welke avonden u precies had deelgenomen. U kon zich wel heel goed herinneren dat u had deelgenomen aan de manifestatie van 25/03/1389 en de manifestaties van 25/11/1389 (CGVS II p. 10-11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat jullie samen hadden deelgenomen aan de manifestatie op 25/03/1388 (CGVS II echtgenote p.3). Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u plots eveneens heel uitdrukkelijk dat u aan de manifestaties op 25/03/1388 en op 25/11/1389 heeft deelgenomen. Plotseling kon u zich wel heel goed herinneren dat u op 25/03/1388 had deelgenomen samen met uw echtgenote (CGVS III p. 2-3). Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u uw verklaringen na uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft aangepast aan de verklaringen van uw echtgenote.

Tijdens dit derde gehoor wist u ook te vertellen dat u op 25/11/1389 afgesproken had met uw echtgenote om samen te gaan betogen maar door omstandigheden zouden jullie elk apart zijn gegaan naar de betoging. Achteraf heeft u wel uw echtgenote op de hoogte gebracht van uw aanwezigheid op de betoging die dag (CGVS III p. 3). Echter, uw echtgenote verklaarde hieromtrent dat enkel zijzelf met haar zus aanwezig was op de betoging die dag en dat u die dag niet geweest bent (CGVS III echtgenote p. 7).

Wat betreft jullie deelname aan de betogingen is het bovendien bevreemdend dat uw echtgenote er niet voor terugdeinsde om tijdens haar werkuren, haar werkplaats- waar zoals hierboven reeds vermeld, de Herasat sterke controle uitoefent – te verlaten om te gaan betogen maar jullie beiden, op vrijdag 29/03/1388 – een verlofdag in Iran - dan weer niet zijn gaan betogen. Uw echtgenote verklaarde hieromtrent dat er die dag een oproep was geweest tot deelname aan de demonstraties maar dat jullie niet geweest zijn omdat jullie dan eerst moesten deelnemen aan het vrijdagsgebed en zij daar niet in gelooft (CGVS III echtgenote p. 6). Deze verklaring houdt geen steek. Het is perfect mogelijk om zonder deel te nemen aan het vrijdagsgebed te gaan betogen tegen de overheid.

Ook het feit dat uw echtgenote - nadat zij bedreigd werd met ontslag omwille van haar onislamitisch gedrag en omwille van haar deelname aan de manifestaties - in de 7de maand van 1389 plotseling vast benoemd werd in haar functie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent jullie ideologisch en politieke profiel die tot problemen zou hebben geleid waardoor jullie dienden te vluchten.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U verklaarde weliswaar - tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal - dat u wel op de hoogte was van het feit dat de autoriteiten u na uw vertrek uit Iran nog zijn komen zoeken bij uw familie en bij uw collega's . U verklaarde hierbij dat u nog contacten heeft met uw ouders en met uw boezemvriend [A. J.]. U verklaarde uitdrukkelijk dat [A. J.] de enige collega/vriend is uit Iran waarmee u nog contacten onderhoudt. Deze laatste zou u bovengenoemde informatie hebben meegedeeld (CGVS I p. 3-4-5). Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u niet weet welke ordediensten precies zijn langsgesproken noch of zij in burger waren of in uniform. Ook kon u niet zeggen wanneer precies deze autoriteiten waren langsgesproken. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven stroken uw verklaringen hieromtrent niet met de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie geen weet hebben van het feit of de autoriteiten bij u of haar familie zijn langsgesproken aangezien jullie geen enkel contact hebben met jullie familieleden in Iran. Jullie zouden wel via [A. J.], een collega te weten zijn gekomen dat de autoriteiten vragen zijn gaan stellen aan uw collega's over u (CGVS I echtgenote p. 3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielaanvraag.

Wat betreft jullie interesse voor het Christendom dient te worden opgemerkt dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat jullie zelf verklaarden niet gedoopt te zijn. U verklaarde zelfs nog niet te weten tot welke streek u zich zal laten bekeren (CGVS III p. 4; CGVS I echtgenote p. 16). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderwijs krijgen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart, de kopie van de 1ste twee pagina's van uw geboortebrief, uw ambtenarencontract en de voorbeeldbrief tonen uw identiteit en afkomst en uw werk bij het ministerie aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De brief in verband met jullie bijbelstudies toont aan dat u en uw echtgenote in België de bijbel bestuderen. Zoals hierboven reeds gesteld mogen Iraniërs bijbelonderwijs volgen. De brief van Amnesty International en de artikelen van Esmail Noori tonen aan dat u lid bent van Amnesty International en in het bezit bent van politiek getinte brieven. Deze doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent jullie beweerd politieke en ideologische profiel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In 1375 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 1996 Europese tijdrekening) huwde u met [J. M.] (O.V xxxxxxx). Samen hebben jullie twee zonen. In Iran was u, net als uw echtgenoot, werkzaam bij het Ministerie van Landbouw. Op uw werkplaats had u vaak discussies. U geloofde niet in de islam en de heersende ideologie in Iran. U deed vaak niet wat de overheid u opdroeg. Zo ging u bijvoorbeeld niet naar het vrijdaggebed, waardoor u vaak werd opgeroepen door de Herasat (geheime dienst binnen overheidsbedrijven). Voorts installeerde u op uw werkplaats een filterbreker en las u verboden documenten onder meer geschreven door dhr. Esmaeli Noorialan, een Iraanse-Amerikaanse literatuur-figuur, film maker en TV-personaliteit. In de aanloop van de Iraanse presidentsverkiezingen van 1388 (2009) riep u de mensen op om niet te gaan stemmen omdat u niet geloofde in één van de kandidaten. De dag na de verkiezingen liet één van uw collega's, M. L. {..}, u weten dat het druk was op straat, dat er gemanifesteerd werd tegen het regime. U zag het als een kans om uw ongenoegen te uiten en u ging de straat op. U bracht ook uw echtgenoot op de hoogte van de druktes op straat. Toen de veiligheidsdiensten de mensen aanvielen ging u terug naar uw dienst. U zette uw werk verder. Ook de dag erop ging u de straat op en na enige tijd terug naar uw werkplaats. Op 25/03/1388 (15 juni 2009) sprak u af met uw echtgenoot om samen te gaan betogen. Toen u en uw echtgenoot aangevallen werden door de ordediensten vluchtten jullie weg naar uw zus. In die periode nam u op uw werkplaats ook deel aan een aantal zitacties georganiseerd als protest tegen het loon en de werkomstandigheden. Enkele dagen later werd u opgeroepen bij de personeelsdienst van uw werk. Er werd u gezegd dat zij op de hoogte waren van uw deelname aan de demonstraties, van het feit dat u tijdens uw middagpauzes deelnam aan discussies waarin u uw mening tegen de overheid ventileerde en van het feit dat u niet ging bidden. Omwille van deze redenen werd u bedreigd met ontslag. U kreeg schrik en besloot wat voorzichtiger te zijn. Ergens in het jaar 1388-1389 (2009-2010) werd u vast benoemd. Op 25/11/1389 (14 februari 2011) nam u, samen met uw zus, opnieuw deel aan een manifestatie. Uw echtgenoot zou ook deelnemen maar hij kwam niet opdagen. Toen de ordediensten de betogers uiteen dreven vluchtte u naar het huis van uw zus. Toen u terug naar uw werk ging werd u overgeplaatst naar een andere dienst en werd u gedegradeerd. In de 12de maand van 1389 (februari – maart 2011) werd u opnieuw opgeroepen aangezien men ontdekt had dat u op het werk een filterbreker

gebruikte en u verboden e-mails ontving. Er werd u gezegd dat u blijkbaar gewoon verder deed met uw activiteiten en dat u naar huis moest gaan, in afwachting van meer nieuws. U vertrouwde de zaak niet en u verhuisde alle verboden materiaal die u in huis had naar het huis van uw zus. Er werd u gevraagd naar huis te gaan in afwachting van meer nieuws. Op een gegeven ogenblik kwam ook uw echtgenoot in de problemen op zijn werk. Hij werd opgeroepen door de rechterhand van de Minister die vergezeld werd door twee personen van Ettelaat (Ministerie van Informatie). Hij werd beschuldigd van spionage. Uw echtgenoot kwam in conflict met hen en werd geduwd waardoor hij tegen de foto van de geestelijke leider Khamenei terecht kwam. Uw echtgenoot slaagde erin te ontsnappen. Hij belde u op en zei u dat hij in een gevaarlijke situatie terecht was gekomen. Uw echtgenoot kwam onmiddellijk naar het huis van uw zus. Nog diezelfde dag vertrokken jullie naar Urumieh bij de oom van uw schoonbroer. Via Turkije kwamen jullie naar België alwaar jullie op 15 juli 2011 asiel hebben aangevraagd. Na uw aankomst in België bent u begonnen met het bestuderen van het christendom en het lezen van de bijbel.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw karte-e Melli (nationale kaart), een kopie van de 1ste twee pagina's van uw shenasnameh, uw ambtenarencontract, een verbintenisverklaring opgesteld in het kader van uw vaste benoeming, een foto van u op een manifestatie, twee foto's van een manifestatie, een CD-rom met opnames van de manifestaties en een schriftelijke verklaring van uw relaas.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot [J. M.] (OV xxxxxxxx) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal in twee verschillende vrachtwagens vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. Vooreerst dient een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote [A. E.]. Zo verklaarde u dat uw schoonbroer [M.] jullie bij zijn oom in Urumieh heeft gebracht, hij daar heeft overnacht en hij jullie daarna naar een garage heeft gebracht waar jullie in de vrachtwagen zijn gestapt (CGVS I p. 12). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat [M.] jullie naar Urumieh heeft gebracht maar hij dezelfde dag nog teruggekeerd is naar Teheran. De oom van [M.] bracht daarna iemand naar zijn woning die u en uw echtgenoot heeft meegenomen naar een parking waar jullie in de vrachtwagen zijn gestapt (CGVS I echtgenote p. 11).

Daarenboven konden jullie nagenoeg niets vertellen over deze reisweg en/of de gebruikte vervoersmiddelen. Jullie zouden met de vrachtwagen van Urumieh naar Turkije zijn gereden. Jullie konden echter niet zeggen waar ergens jullie de grens zijn overgegaan noch kenden jullie de naam van het dorp in Turkije waar jullie nochtans twee tot drie dagen hebben verbleven. Verder konden jullie niet zeggen welke landen jullie zouden zijn doorgereisd op weg naar België en kenden jullie de naam noch de nationaliteit van de smokkelaar die jullie in Urumieh hebben ontmoet (CGVS I p. 13-14; CGVS echtgenote I p. 12-13). Ook de naam van de chauffeur die jullie vanuit Turkije naar België heeft gebracht was u volledig onbekend. U kon enkel zeggen dat hij een beetje Engels sprak. Gevraagd of hij ook andere talen sprak, zoals Perzisch, Turks of Koerdisch repliceerde u dat uzelf ook geen Turks spreekt (CGVS I p. 14). Uw echtgenote verklaarde dan weer enkel dat de chauffeur Turks sprak en een klein beetje Engels (CGVS I echtgenote p. 13).

Voorts dienen een aantal merkwaardigheden, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote te worden opgemerkt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het politieke profiel die jullie jullie aanmeten en waardoor jullie bijgevolg in de problemen zouden zijn gekomen.

Vooreerst is het erg merkwaardig dat jullie er niet in slaagden jullie originele shenasnameh (geboorteboekje) – het enige bewijsdocument waaruit af te leiden valt of jullie al dan niet gestemd hebben in Iran – neer te leggen. Jullie verklaarden hieromtrent dat jullie shenasnameh in jullie woning in Iran ligt en dat jullie deze woning – die jullie eigendom is – zomaar achtergelaten hebben bij

jullie vlucht uit Iran (CGVS I p. 8; CGVS I echtgenote p. 7-8). Niemand zou deze shenasnamehs kunnen gaan ophalen. U verklaarde dat jullie nog niet nagedacht hebben over wat jullie met de woning zouden doen (CGVS I p. 8). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat de woning niet meer in jullie bezit is sinds zij de problemen kende op haar werk (CGVS I echtgenote p. 9). Gezien jullie ondertussen reeds bijna een jaar in België verblijven is het compleet ongeloofwaardig dat jullie nog niet over jullie woning in Iran zouden hebben gesproken en jullie niet zouden weten of het huis al dan niet nog in jullie bezit is. Ook het feit dat het onmogelijk zou zijn voor een kennis, vriend of familielid om dit huis te betreden en jullie shenasnamehs op te halen is ongeloofwaardig. Het feit dat personen die werkzaam zijn binnen de overheidsdiensten in Iran – zoals jullie – aangemoedigd worden om te stemmen in Iran en jullie beweren niet gestemd te hebben maar er niet in slagen dit ook daadwerkelijk aan te tonen, doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Gevraagd hoe u dan uw werkdocumenten heeft bekomen in België verklaarde u dat deze toevallig tussen een pak artikelen gericht tegen de overheid zaten. Na haar ontslag zou uw echtgenote deze hebben overgebracht naar de woning van haar zus. Deze documenten bewaarden jullie aanvankelijk in een ingebouwde kast in de slaapkamer (CGVS I p. 8-10). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie deze artikelen bewaarden in een gewone boekenkast in de slaapkamer van jullie zoon (CGVS I echtgenote p. 9). Voorts verklaarde u hieromtrent aanvankelijk dat u een deel van de artikelen gericht tegen de overheid zelf had geschreven. U zou deze artikelen probleemloos kunnen bekomen (CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal wijzigde u plots uw verklaringen en verklaarde u dat u nooit zelf artikelen tegen de overheid heeft geschreven (CGVS I p. 3).

Daarenboven is het erg merkwaardig dat zowel u als uw echtgenote verklaarden reeds van jongs af aan volledig gekant te zijn tegen de Iraanse overheid maar jullie beiden toch werkzaam waren bij deze overheid. Meer nog, u werd, niettegenstaande u zogenaamd niet deelnam aan de religieuze aangelegenheden, wat streng gecontroleerd wordt in Iran, toch toegelaten om contacten te hebben met buitenlandse delegaties. Hieromtrent is het binnen de Iraanse context, bovendien compleet ongeloofwaardig dat u zomaar, tijdens uw werkopdracht, tegen wildvreemde personen van de Venezuelaanse delegatie, waarvan u zelfs de namen niet kent, zonder meer het Iraanse regime compleet onderuit gaat halen (CGVS II p.5-7) . Eveneens is het binnen diezelfde Iraanse context – Iran is een land waar het internet heel sterk gecontroleerd wordt - compleet ongeloofwaardig dat uw echtgenote op de computer binnen het Ministerie – waar ook de Herasat (geheime dienst binnen overheidsinstellingen) permanent aanwezig is en controle uitoefent – filterbrekers gaat installeren en verboden documenten van Nouriala gaat ontvangen op haar e-mail en deze documenten gaat lezen (CGVS III echtgenote p. 11), temeer daar zij zelf verklaarde dat ze tijdens haar loopbaan reeds een 15 tal keren werd opgeroepen door de Herasat omwille van haar activiteiten/gedrag (CGVS III echtgenote p. 6)

Voorts verklaarde u dat jullie hebben deelgenomen aan de demonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in Iran en u door de rechterhand van de Minister werd gezegd dat u en uw echtgenote waren opgemerkt tijdens deze manifestaties (CGVS II p. 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het op z'n minst bevreemdend is dat u zich tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal geenszins kon herinneren aan welke manifestaties u in het jaar 1388 (2009) had deelgenomen. Er werd u meermaals uitdrukkelijk gevraagd of u had deelgenomen aan de manifestaties de dagen direct na de verkiezingen op 22/03/1388. Uiteindelijk meende u zich te herinneren dat u overdag niet had deelgenomen aan deze manifestaties maar wel 's avonds. U kon wel niet zeggen welke avonden u precies had deelgenomen. U kon zich wel heel goed herinneren dat u had deelgenomen aan de manifestatie van 25/03/1389 en de manifestaties van 25/11/1389 (CGVS II p. 10-11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat jullie samen hadden deelgenomen aan de manifestatie op 25/03/1388 (CGVS II echtgenote p.3). Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u plots eveneens heel uitdrukkelijk dat u aan de manifestaties op 25/03/1388 en op 25/11/1389 heeft deelgenomen. Plotseling kon u zich wel heel goed herinneren dat u op 25/03/1388 had deelgenomen samen met uw echtgenote (CGVS III p. 2-3). Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u uw verklaringen na uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft aangepast aan de verklaringen van uw echtgenote.

Tijdens dit derde gehoor wist u ook te vertellen dat u op 25/11/1389 afgesproken had met uw echtgenote om samen te gaan betogen maar door omstandigheden zouden jullie elk apart zijn gegaan naar de betoging. Achteraf heeft u wel uw echtgenote op de hoogte gebracht van uw aanwezigheid op de betoging die dag (CGVS III p. 3). Echter, uw echtgenote verklaarde hieromtrent dat enkel zijzelf met

haar zus aanwezig was op de betoging die dag en dat u die dag niet geweest bent (CGVS III echtgenote p. 7).

Wat betreft jullie deelname aan de betogingen is het bovendien bevreemdend dat uw echtgenote er niet voor terugdeinsde om tijdens haar werkuren, haar werkplaats- waar zoals hierboven reeds vermeld, de Herasat sterke controle uitoefent – te verlaten om te gaan betogen maar jullie beiden, op vrijdag 29/03/1388 – een verlofdag in Iran - dan weer niet zijn gaan betogen. Uw echtgenote verklaarde hieromtrent dat er die dag een oproep was geweest tot deelname aan de demonstraties maar dat jullie niet geweest zijn omdat jullie dan eerst moesten deelnemen aan het vrijdagsgesbed en zij daar niet in gelooft (CGVS III echtgenote p. 6). Deze verklaring houdt geen steek. Het is perfect mogelijk om zonder deel te nemen aan het vrijdagsgesbed te gaan betogen tegen de overheid.

Ook het feit dat uw echtgenote - nadat zij bedreigd werd met ontslag omwille van haar onislamitisch gedrag en omwille van haar deelname aan de manifestaties - in de 7de maand van 1389 plotseling vast benoemd werd in haar functie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent jullie ideologisch en politieke profiel die tot problemen zou hebben geleid waardoor jullie dienden te vluchten.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U verklaarde weliswaar - tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal - dat u wel op de hoogte was van het feit dat de autoriteiten u na uw vertrek uit Iran nog zijn komen zoeken bij uw familie en bij uw collega's . U verklaarde hierbij dat u nog contacten heeft met uw ouders en met uw boezemvriend [A. J.]. U verklaarde uitdrukkelijk dat [A. J.] de enige collega/vriend is uit Iran waarmee u nog contacten onderhoudt. Deze laatste zou u bovengenoemde informatie hebben meegedeeld (CGVS I p. 3-4-5). Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u niet weet welke ordediensten precies zijn langsgeskomen noch of zij in burger waren of in uniform. Ook kon u niet zeggen wanneer precies deze autoriteiten waren langsgeskomen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven stroken uw verklaringen hieromtrent niet met de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie geen weet hebben van het feit of de autoriteiten bij u of haar familie zijn langsgeskomen aangezien jullie geen enkel contact hebben met jullie familieleden in Iran. Jullie zouden wel via [A. J.], een collega te weten zijn gekomen dat de autoriteiten vragen zijn gaan stellen aan uw collega's over u (CGVS I echtgenote p. 3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielaans.

Wat betreft jullie interesse voor het Christendom dient te worden opgemerkt dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat jullie zelf verklaarden niet gedoopt te zijn. U verklaarde zelfs nog niet te weten tot welke stekking u zich zal laten bekeren (CGVS III p. 4; CGVS I echtgenote p. 16). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart, de kopie van de 1ste twee pagina's van uw geboorteboekje, uw ambtenarencontract en de voorbeeldbrief tonen uw identiteit en afkomst en uw werk bij het ministerie aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De brief in verband met jullie bijbel studies toont aan dat u en uw echtgenote in België de bijbel bestuderen. Zoals hierboven reeds gesteld mogen Iraniërs bijbelonderricht volgen. De brief van Amnesty International en de artikelen van Esmael Noori tonen aan dat u lid bent van Amnesty International en in het bezit bent van politiek getinte brieven. Deze doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent jullie beweerde politieke en ideologisch profiel."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het feit dat een Facebookaccount heeft dient te worden opgemerkt dat u op Facebook niet opereert onder uw eigen naam maar onder het pseudoniem [J. F.] (CGVS I, p. 4). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte is van het feit dat u een Facebookprofiel zou hebben (CGVS I echtgenoot p. 5).

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uw nationale kaart, de kopie van de 1ste twee pagina's van uw geboorteboekje en uw ambtenarencontract tonen uw identiteit en afkomst en uw werk bij het Ministerie aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De verbintenisverklaring toont aan dat u op in 1389 (2010) vast benoemd werd als ambtenaar bij het Ministerie van Landbouw en in het kader hiervan een verbintenis ende te ondertekenen. Nergens uit dit document blijkt dat dit, zoals u beweerde, niet door iedere ambtenaar die vast benoemd wordt dient ondertekend te worden. Wat betreft de twee foto's en de opnames van de manifestaties dient te worden opgemerkt dat deze opnames door eender wie kunnen zijn vastgelegd. Ook de foto waarom u te zien bent op een manifestatie bewijst niet dat u actief bent geweest op deze manifestatie noch dat u hierdoor problemen heeft gekend. Deze foto doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent uw beweerde politieke en ideologische profiel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers enerzijds de beslissing aanvechten waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dit in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies), genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen daarnaast "[d]at als verwerende partij optreedt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en de Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting doen verzoekers uitdrukkelijk afstand van hun beroep gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2012. Er zijn geen gegevens voorhanden die zich verzetten tegen deze afstand.

3. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, de schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen het volgende:

“Dat de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er alsnog niet zou in geslaagd zijn om het CGVS ervan te overtuigen dat zij hun land van herkomst verlaten hebben omwille van een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat zo dient te worden opgemerkt dat verzoekers hun reisweg, niet aannemelijk hebben gemaakt. Vooreerst wordt door het CGVS opgemerkt dat tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster tegenstrijdigheden te worden opgemerkt. Dat verzoeker zou verklaard hebben dat zijn schoonbroer, Majid zij bij zijn oom in Urumieh heeft gebracht, dat hij daar heeft overnacht en dat hij verzoekers daarna naar een garage heeft gebracht waar zij in de vrachtwagen zijn gestapt. Dat verzoekster daarentegen zou verklaard hebben dat Majid zij naar Urumieh heeft gebracht maar hij dezelfde dag nog teruggekeerd is naar Teheran. De oom van Majid zou iemand naar zijn woning gebracht hebben die verzoekers heeft meegenomen naar een parking waar zij in de vrachtwagen zijn gestapt.

Dat verzoekers wensen op te merken dat verzoekster schoonbroer, Majid hen naar Urumieh had gebracht, en hij bleef daar weldegelijk overnachten, hij bracht zij naar een garage waar zij in een vrachtwagen stapten.

Verzoekster was bang om dit te vertellen, nu zij wou niet dat haar schoonbroer als smokkelaar zou bestempeld worden.

Dat de bestreden beslissingen tellen dat verzoekers niets konden vertellen over hun reisweg, of de naam en gegevens van de smokkelaar

Verzoekers menen dat dit niet ongevoel is dat asielzoekers niet veel zouden kunnen vertellen over hun reisweg, nu zij in een vrachtwagen zaten.

Zij hebben niet kunnen zien door welke landen zij doorgereisd zijn, en zij hebben ook bijna niet gesproken met de chauffeur.

De smokkelaars vermijden dit en dit juist omwille het feit dat mensen op illegale manier worden gesmokkeld.

Dat de bestreden beslissingen stellen dat het erg merkwaardig is dat verzoekers er niet in slaagden hun originele shenasnameh (geboortebokje)- het enige bewijsdocument waaruit af te leiden valt of zij al dan niet gestemd hebben in Iran- neer te leggen en dat volgens het CGVS de personen die werkzaam zijn binnen de overheidsdiensten in Iran -zoals verzoekers- aangemoedigd worden om te stemmen in Iran en dat verzoekers beweren niet gestemd te hebben maar er niet in slagen dit ook daadwerkelijk aan te tonen, volgens het CGVS dit doet afbreuk aan hun geloofwaardigheid.

Verzoekers zijn niet in het bezit van hun geboortebokje. Het feit of zij al dan niet gestemd hebben, doet geen afbreuk op hun geloofwaardigheid, nu dit feit is geen doorslaggevend element in hun dossier.

Zij zijn n problemen geraakt met de Iraanse autoriteiten omwille hun deelname aan de betogingen tegen het regime, en uitten van hun ongenoegen terzake.

Het feit of zij al dan niet gestemd zouden hebben is niet van belang.

Dat de bestreden beslissingen verder stellen dat het erg merkwaardig is dat zowel verzoeker als verzoekster verklaarden reeds van jong af aan volledig gekant te zijn tegen de Iraanse overheid maar zij beiden toch werkzaam waren bij deze overheid. Meer nog dat verzoeker werd niettegenstaande zijn zogenaamd niet deelnam aan de religieuze aangelegenheden, wat volgens het CGVS streng gecontroleerd wordt in Iran, toch toegelaten om contacten te hebben met buitenlandse delegaties.

Verzoekers wensen op te merken dat het CGVS gewoonweg naast de kwestie redeneert.

Verzoekers waren in dienst van de ministerie van landbouw als gewone bediende, niet alle bedienden die tewerkgesteld worden bij de overheidsdiensten zijn pro-regime.

Dit is ook ondenkbaar in de Iraanse context, nu er een zeer grote aantal mensen worden als bediende tewerkgesteld bij de Iraanse overheidsdiensten.

Verzoekers moesten werken.

Tevens verzoekers wensen nog aan toe te voegen dat zij nooit verkaart hebben dat verzoeker bepaalde artikelen zou zelf geschreven hebben.

Dit is een foutieve vertaling van verzoekers verklaring.

Dat de bestreden beslissingen stellen dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verzoekers verklaringen omtrent hun deelname aan de betogingen die plaatsvonden na de presidentsverkiezingen in Iran in juni 2009.

Verzoekers willen opmerken dat zij driemaal verhoord werden door het CGVS.

Het is toch niet ondenkbaar dat mensen bepaalde gebeurtenissen vergieten en dit lijdt uiteindelijk tot een tegenstrijdigheid.

Dat de bestreden beslissingen stellen verder dat verzoekers geen overtuigend (begin van) bewijs van hun problemen (convocaties, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran kunnen aanbrengen

Verzoekers kunnen geen documenten aanbrengen, welke als bewijs van de problemen die ze gekend hebben in Iran, nu de Iraanse geheime dienst, welke bevoegd is om degelijke misdaden te bestrijden, stuur geen convocaties.

In de praktijk is de Iraanse geheime dienst bevoegd om zonder enige proces de mensen, die beschuldigd worden van activiteiten te hebben tegen het regime op te pakken en gevangenzetten.”

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen louter melding maken van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te

toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Inzake de tegenstrijdige verklaring omtrent het al dan niet overnachten van verzoeksters schoonbroer bij diens oom, stellen verzoekers dat verzoeksters schoonbroer wel degelijk is blijven overnachten bij diens oom, maar dat verzoekster te bang was om dit te vertellen omdat zij niet wilde dat haar schoonbroer als smokkelaar zou worden bestempeld.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat van verzoekster mag verwacht worden dat zij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij of zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS 22 juni 2004, nr. 132.743; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 7 februari 2005, nr. 140.264). Het eventuele wantrouwen van verzoekster is derhalve geen geldige verklaring voor het gebrek aan coherentie en aannemelijkheid van hun verklaringen. Daarenboven is het onaannemelijk dat verzoekster enerzijds haar schoonbroer niet zou willen 'verraden', doch wel geen probleem had om te vermelden dat haar schoonbroers oom hen naar de smokkelaar heeft gebracht. De Raad wijst erop dat verzoekers met deze verklaring post factum er niet in slagen de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent plausibel te maken.

2.6. Verzoekers stellen dat het niet ongevoel is dat zij niet veel kunnen vertellen over hun reisweg of de naam en gegevens van hun smokkelaar en dat zij niet hebben kunnen zien door welke landen zij gereisd zijn en zij nauwelijks met de chauffeur hebben gesproken omdat smokkelaars dit vermijden.

Verzoekers' verklaringen inzake hun verdere reisweg met de vrachtwagen kunnen evenmin overtuigen. Immers kan de in het verzoekschrift uiteengezette verklaring geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat geen van beide verzoekers ook maar een enkel land of plaats konden noemen waar zij zijn gepasseerd tijdens hun lange reis tot België. Van iemand die op illegale wijze zijn land van herkomst verlaat mag evenwel een verhoogde staat van alertheid worden verwacht zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers zich geen enkele plaats kunnen herinneren die ze zouden gepasseerd zijn, zelfs niet het dorp in Turkije waar verzoekers twee tot drie dagen zouden hebben verbleven.

2.7. Verzoekers stellen voorts dat de vraag of zij al dan niet gestemd hebben, wat zou kunnen blijken uit hun geboorteboekje, geen doorslaggevend element is in hun dossier. Zij stellen dat zij in de problemen zijn geraakt omwille van hun deelname aan betogingen en het uiten van ongenoegen ten aanzien van het Iraanse regime.

De vaststelling dat verzoekers nalaten hun originele geboorteboekje voor te leggen, is in tegenstelling tot wat verzoekers trachten voor te houden, wel degelijk een pertinent gegeven in hun asielrelaas. Immers stelden verzoekers gevluht te zijn omdat zij gekant waren tegen de Islamitische Republiek en zij hierdoor gevisieerd werden. Verzoekers verklaarden in het licht hiervan niet te zijn gaan stemmen omdat zij achter geen enkele kandidaat stonden. Het niet gaan stemmen is wel degelijk een kernelement in hun asielrelaas omdat dit element kan bijdragen aan hun verklaringen dat zij gekant zijn tegen de Islamitische Republiek, dit te meer nu zij werkzaam waren binnen de Iraanse overheid en dergelijke personen juist aangemoedigd worden om te gaan stemmen. Nu verzoekers bewust nalaten de originele geboorteboekjes neer te leggen zonder daarvoor een aanvaardbare reden te geven, doet deze vaststelling terecht afbreuk aan hun asielrelaas.

Verzoekende partijen dienen er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van hun asielaanvraag.

2.8. Waar verzoeker stelt dat hij nooit heeft verklaard dat hij bepaalde artikelen zelf zou hebben geschreven en dat dit een foute vertaling van zijn verklaring moet zijn geweest, stelt de Raad vast dat uit lezing van de gehoorverslagen niet blijkt dat er in casu sprake is van vertaalproblemen. Verzoeker werd duidelijk uitgelegd wat de rol van de tolk is en dat hij eventuele problemen diende te melden. Tijdens zijn eerste gehoor, waar verzoeker verklaarde zelf artikels te hebben geschreven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 20/10/2011, stuk 14, p. 8) werd hem aan het einde van het gehoor gevraagd of hij de tolk goed begrepen heeft, waarop verzoeker affirmatief antwoordde (Gehoorverslag CGVS, 20/10/2011, p. 16). Pas wanneer verzoeker tijdens het tweede gehoor geconfronteerd wordt met zijn

tegenstrijdigheid wanneer hij stelt dat hij zelf geen artikels heeft geschreven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 17/11/2011, p. 3) wijt verzoeker dit aan vertaalproblemen. De Raad oordeelt evenwel dat blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn verlopen en hieruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door verzoeker, kan niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, worden beschouwd. Het staat verzoeker dus vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat hij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd. Evenwel volstaat het niet dat eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel bestaat een vermoeden dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, werd opgenomen wat de verzoeker werkelijk heeft verklaard. In casu leveren verzoekers het tegenbewijs niet (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

2.9. Verzoekers stellen vervolgens dat zij gewone bedienden waren bij het Ministerie van Landbouw en dat niet alle bedienden die tewerkgesteld worden bij de overheidsdiensten pro regime zijn.

Verzoekers gaan hierbij voorbij aan de vaststelling dat, gezien hun anti-regimeprofiel, het geenszins aannemelijk is dat verzoekers in hun functie toegelaten waren om contact te hebben met buitenlandse delegaties. Verzoekers verklaring dat hij tegen een Venezolaanse delegatie, waarvan hij de namen niet kent, zware kritiek heeft geuit op het Iraanse regime (gehoorverslag man CGVS, 17 november 2011, p 5-7), is dan ook geheel ongeloofwaardig in de Iraanse context van sterke overheidscontrole. Ook het feit dat verzoekster met haar profiel, zonder enige controle, filterbrekers zou hebben geïnstalleerd op overheidscomputers om daarop verboden documenten te ontvangen, is niet geloofwaardig. Verzoekster verklaarde immers meerdere malen opgeroepen te zijn door de geheime dienst omwille van haar anti-regime activiteiten (Gehoarverslag verzoekster, 16 mei 2012, p 5-7).

2.10. Inzake de tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen omtrent hun deelname aan betogingen na de presidentsverkiezingen in Iran in 2009, stellen verzoekers dat zij driemaal verhoord werden door de commissaris-generaal en dat het niet ondenkbaar is dat mensen bepaalde gebeurtenissen vergeten en dat dit leidt tot tegenstrijdigheden.

De Raad wijst er evenwel op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers' asielaansluiting uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze, wanneer zij verschillende keren verhoord worden, tijdens deze verschillende verhoren nog waarheidsgetrouw kunnen weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen, in casu de presidentsverkiezingen van 2009 en de betogingen naar aanleiding hiervan, die geacht mogen worden in verzoekers' geheugen te zijn gegrift. Vermits verzoekers verklaren sterk gekant te zijn tegen het regime en hiertegen actie voerden, is het volstrekt ongeloofwaardig dat zij geen coherente verklaringen kunnen afleggen over hun deelname aan betogingen net na presidentsverkiezingen van 2009.

2.11. Inzake het motief dat stelt dat verzoekers geen overtuigend begin van bewijs hebben voorgelegd van hun problemen, stellen verzoekers dat zij geen documenten kunnen aanbrengen omdat de geheime dienst geen convocaties stuurt.

De Raad merkt op dat, wanneer kan worden aangenomen dat verzoekers hun relaas kunnen staven aan de hand van stukken, het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in het gehoorverslag laten verzoekers na om hun shenasnameh en brieven en artikels tegen de overheid neer te leggen (administratief dossier, gehoorverslag verzoeker 20/10/2011, p. 9). Deze documenten zouden evenwel hun asielaansluiting kunnen ondersteunen, zodat het gebrek daaraan zonder afdoende verklaring terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Hoewel verzoekers verklaarden dat de autoriteiten hen zochten, blijkt voorts dat zij geen enkel bewijsstuk hieromtrent konden voorleggen. De Raad wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van tegenstrijdige, onaannemelijke verklaringen en gebrek aan materieel bewijs dat de commissaris-generaal terecht doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers de volgende overwegingen van de bestreden beslissing, *“U verklaarde weliswaar - tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal - dat u wel op de hoogte was van het feit dat de autoriteiten u na uw vertrek uit Iran nog zijn komen zoeken bij uw familie en bij uw collega's . U verklaarde hierbij dat u nog contacten heeft met uw*

ouders en met uw boezemvriend [A.J.]. U verklaarde uitdrukkelijk dat [A.J.] de enige collega/vriend is uit Iran waarmee u nog contacten onderhoudt. Deze laatste zou u bovengenoemde informatie hebben meegedeeld (CGVS I p. 3-4-5). Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u niet weet welke ordediensten precies zijn langsgesproken noch of zij in burger waren of in uniform. Ook kon u niet zeggen wanneer precies deze autoriteiten waren langsgesproken. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven stroken uw verklaringen hieromtrent niet met de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie geen weet hebben van het feit of de autoriteiten bij u of haar familie zijn langsgesproken aangezien jullie geen enkel contact hebben met jullie familieleden in Iran. Jullie zouden wel via [A.J.], een collega te weten zijn gekomen dat de autoriteiten vragen zijn gaan stellen aan uw collega's over u (CGVS I echtgenote p. 3)", en: "Wat betreft jullie interesse voor het Christendom dient te worden opgemerkt dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat jullie zelf verklaarden niet gedoopt te zijn. U verklaarde zelfs nog niet te weten tot welke strekking u zich zal laten bekeren (CGVS III p. 4; CGVS I echtgenote p. 16). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen. De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart, de kopie van de 1ste twee pagina's van uw geboorteboekje, uw ambtenarencontract en de voorbeeldbrief tonen uw identiteit en afkomst en uw werk bij het ministerie aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De brief in verband met jullie bijbelstudies toont aan dat u en uw echtgenote in België de bijbel bestuderen. Zoals hierboven reeds gesteld mogen Iraniërs bijbelonderricht volgen. De brief van Amnesty International en de artikelen van Esmael Noori tonen aan dat u lid bent van Amnesty International en in het bezit bent van politiek getinte brieven. Deze doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent jullie beweerde politieke en ideologisch profiel" alsook: "Wat betreft het feit dat een Facebookaccount heeft dient te worden opgemerkt dat u op Facebook niet opereert onder uw eigen naam maar onder het pseudoniem J. F. {...} (CGVS I, p. 4). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte is van het feit dat u een Facebookprofiel zou hebben (CGVS I echtgenoot p. 5). De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart, de kopie van de 1ste twee pagina's van uw geboorteboekje en uw ambtenarencontract tonen uw identiteit en afkomst en uw werk bij het Ministerie aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De verbintenisverklaring toont aan dat u op in 1389 (2010) vast benoemd werd als ambtenaar bij het Ministerie van Landbouw en in het kader hiervan een verbintenis ende te ondertekenen. Nergens uit dit document blijkt dat dit, zoals u beweerde, niet door iedere ambtenaar die vast benoemd wordt dient ondertekend te worden. Wat betreft de twee foto's en de opnames van de manifestaties dient te worden opgemerkt dat deze opnames door eender wie kunnen zijn vastgelegd. Ook de foto waarom u te zien bent op een manifestatie bewijst niet dat u actief bent geweest op deze manifestatie noch dat u hierdoor problemen heeft gekend. Deze foto doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent uw beweerde politieke en ideologische profiel." ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.12. Ter terechtzitting leggen verzoekers nog twee stukken neer waarvan zij verklaren dat het om documenten inzake hun ontslag gaat. De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen.

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partijen en dat zij tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. In fine van het verzoekschrift vragen verzoekers hen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat zij daartoe geen andere elementen aanhalen dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van hun asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

2.15. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER